

Đề bài

Trong vai bà
đỡ Trần, kể lại
câu chuyện

*Con hổ
có nghĩa*

Bài làm

Ở quê tôi (vùng Đông Triều), ai cũng biết câu chuyện “Con hổ có nghĩa”. Chả là đã lâu lắm rồi, ở vùng này có một bà họ Trần chuyên làm nghề đỡ đẻ. Một buổi sáng nọ, người làng thấy bà Trần mặt mũi tái xanh, cứ ngồi yên trên bậc cửa như kẻ mất hồn. Gặng hỏi mãi, bà mới cho biết đêm qua bà bị hổ bắt đi nhưng may nó không ăn thịt. Người làng phải đợi đến tận trưa, khi đã định thân, bà Trần mới kể cho mọi người toàn bộ câu chuyện đêm mưa...

Đêm ấy tôi đi ngủ sớm vì ngoài trời gió rít lạnh căm căm. Nhưng đến khoảng nửa đêm, khi nghe có tiếng gõ cửa, tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi nghĩ chắc lại có ai gọi đi đỡ đẻ nên như thường lệ, tôi dậy và ra mở cửa ngay. lạ thay! Khi mở cửa, ngoài trời vẫn tối om mà tôi chẳng thấy ai. Ngỡ là mình ngủ nên nên tôi lại đóng cửa đi vào. Vừa đặt lưng lên giường tôi lại nghe tiếng gõ như lần trước. Tôi đứng dậy đi ra nhưng lần này vừa mở cửa, tôi liền trông thấy một con hổ đực rất to đang phóng thẳng về mình. Thế là tôi sợ hãi chết ngất đi.

Tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm giữa một khoảng đất rộng bên cạnh là hai con hổ lớn. Lúc ấy tôi nghĩ, chắc mình chỉ còn con đường chết. Nhưng quan sát kỹ, tôi thấy con hổ cái đang kêu gào lẫn lộn, hai chân trước cào đất liên hồi. Ngay lúc ấy, con hổ đực tiến lại gần tôi, nó lấy mõm hích hích vào tay tôi rồi nhìn thẳng về phía con hổ cái. Lúc ấy tôi sợ hãi vô cùng. Nhưng thấy mắt con hổ không dữ dằn mà còn tỏ vẻ van lơn, tôi cũng thấy đỡ lo. Lúc này, như có linh cảm, tôi nhìn vào bụng con hổ cái. Tôi phát hiện ra ngay, con hổ cái sắp sinh. Nghề nào thức nấy, vốn lúc nào cũng mang theo túi thuốc trong người, tôi bèn lấy ra, hòa vào nước cho con vật uống. Tôi còn giúp xoa bụng hổ, lát sau, hổ cái sinh được ba chú hổ con. Hổ đực vô cùng mừng rỡ, đùa giỡn với lũ con.

Một lúc sau, hổ đực hai chân quỳ xuống rồi đào lên ở một góc cây một cục bạc khá to. Hổ đực dùng miệng ngậm thả cục bạc vào tay tôi. Biết là hổ đền ơn, tôi bèn nhận lấy. Tôi vừa cầm cục bạc thì con hổ gật gật cái đầu rồi quay lưng đi trước. Trong đêm tối, tôi theo hổ ra đến bìa rừng mà lòng còn thấy rất hãi hùng.

Nghe xong câu chuyện, người làng ai cũng mừng cho bà và khen vợ chồng con hổ kia có nghĩa.

Người làng còn kể tiếp: Năm ấy mất mùa, làng đói, nhờ cục bạc kia, bà Trần đã sống qua ngày. Lại nói về con hổ, một lần kia nó được một người tiêu phu cứu vì lần ấy nó hóc phải một miếng xương bò. Về sau, mỗi năm nó lại trả ơn người nọ một lần. Cho đến khi người ấy chết rồi con hổ vẫn sống ơn nghĩa như xưa.